

er der jo rundt omkring i Landet en Mængde Mennesker, som i lang Tid have været kendte under et Navn, til hvilket de ikke ville kunne hævde nogen juridisk Berettigelse, og det var da ganske naturligt i § 6 at søge at bøde paa dette Forhold ved at stille saadanne Personer, som maatte siges at have et naturligt Krav paa at beholde det Navn, hvorunder de ere kendte, i Udsigt uden Udgift for dem at kunne erhverve lovlig Ret til at beholde dette Navn. Derfor bestemte denne Paragraf, at der uden Udgift kunde meddeles en Person Bevilling til fremdeles at føre det Navn, hvorunder hans Fader og Bedstefader havde været kendte, for saa vidt Ansøgning derom fremkom inden den 1. Januar d. A. Der er fremkommet en meget stor Mængde Ansøgninger derom; jeg tør ikke sige Tallet derpaa, thi omend de ikke ere utallige, ere de dog endnu ikke blevne talte, saa mange har der været. Men ikke desto mindre er der næppe megen Tvivl om, at der er adskillige, som kunde have benyttet sig af § 6, men som ikke have gjort det, fordi denne Adgang ikke har været tilstrækkelig bekendt, lige saa lidt som det, at den udløb netop den 1ste Januar. Det foreliggende Lovforslag vil nu bøde herpaa, men det gaar dog et meget langt Stykke videre, idet det bestemmer, at det Navn, under hvilket en Person har været kendt i den paagældende Egn i mindst 20 Aar, skulde han kunne erholde Bevilling til at føre uden Erlæggelse af nogen Betaling. Jeg kan fuldkommen slutte mig til Lovforslaget. Jeg finder, at der kunde være al god Grund til, at en Person, naar han i en meget lang Aarrække har ført et bestemt Navn og er bleven kendt under dette, ikke skal have nogen Udgift ved at faa lovlig Ret til at bære dette Navn. Han vil efter den bestaaende Navnelov, selv om det foreliggende Lovforslag ikke bliver vedtaget, kunne faa Bevilling til at bære Navnet, men som Regel ikke uden at betale det sædvanlige Bevillingsgebyr. Jeg kan derfor fuldkommen tiltræde det foreliggende Lovforslag, men jeg mener dog, at det trænger til nogle Forandringer.

Jeg er saaledes overbevist om, at det vilde være rigtigt at fjerne Afgørelsen af Ekspeditionen af disse Sager fra Centraladministrationen. Det har allerede vist sig ved den langt mere begrænsede Adgang, som Navnelovens § 6 giver til gratis Bevilling, at der er indkommet et ganske utroligt Antal Ansøgninger, som for Øjeblikket truer med at vokse Ministeriets

Arbejdskraft over Ørene. Hvis nu denne Lov blev vedtagen, hvorved Ansørgernes Antal sikkert vilde blive endnu langt større, vilde Justitsministeriet i Virkeligheden i Løbet af et Aar eller halvandet ikke kunne beskæftige sig med andet end Afgørelsen og Udfærdigelsen af Navnebevillinger. Derfor tror jeg, at det vilde være rigtigt, at man ved denne Lov lagde Udfærdigelsen og Undersøgelsen af de paagældende Papirer og Navnebeviser ud til Underøvrighederne, ligesom Tilfældet har været med den væsentlige Del af Navneforandrings-spørgsmaal, som ere forefaldne efter den ny Navnelov. Men naar man vil lægge det ud under Underøvrighederne, mener jeg, ligesom jeg mente, da Navneloven blev vedtagen, at man ikke vilde gøre Ret i at gøre det uden at yde de paagældende Øvrighedspersoner Vederlag derfor. Thi man paafører dem derved et meget stort Arbejde, og det oven i Købet et Arbejde, som vil blive meget uregelmæssigt fordelt i de forskellige Jurisdiktioner, fordi der er adskillige af disse, hvori der maaske slet ingen er, der kommer i det Tilfælde at skulle have en saadan Navnebevilling udstedt, hvorimod der er andre Jurisdiktioner, hvor omtrent hver anden vil trænge til saadant et Navnebevis. Der kan saaledes være Jurisdiktioner, hvor man slet ikke vil mærke dette Arbejde, og andre, hvor det vil føles meget betydeligt. Og det vil tillige blive en uundgaaelig Nødvendighed at tilvejebringe ekstraordinær Arbejdskraft, hvilket vil koste Penge; derfor mente jeg under den nugældende Navnelovs Behandling, at det vilde være rigtigt, at der blev tillagt den paagældende Embedsmand et Vederlag for hans forøgede Arbejde, som kom til at staa netop i matematisk Forhold til Arbejdets Størrelse derved, at det blev beregnet efter Antallet af de Navnebeviser, han udstedte.

Jeg deler ikke den Opfattelse, som det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) gjorde gældende af Grunden til, at vi fik Loven af 19. Februar 1861, hvorved Retsbetjente bleve satte paa fast Gage. Det er muligt, at de Hensyn, som det ærede Medlem nævnte, have spillet med ind. Jeg var ikke den Gang Medlem af Rigsdagen og har saaledes ikke nogen personlig Erindring derom. Men efter alt, hvad jeg ved, er jeg dog mest tilbøjelig til at tro, at Hovedhensigten med Loven var den, at efterhaanden som Landets Bebyggelse og Forretningernes Antal tiltog, og efterhaanden som Størrelsen af de Beløb, den enkelte Sag og Dokumenterne drejede sig om,